

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci žalobce: **M. M.**, bytem x, zastoupen JUDr. Jaroslavem Sýkorou, advokátem se sídlem Zahradnická 74, Příbram, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. I ze dne 10. 5. 2010, čj. x,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobce napadl žalobou shora označené rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2010 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované č. I ze dne 11. 2. 2010, čj. x (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím rozhodla žalovaná o odnětí starobního důchodu žalobci od 6. 12. 2009 z důvodu, že žalobce nesplňuje podmínky vzniku nároku na starobní důchod v 55 letech, neboť odpracoval v I. pracovní kategorii pouze 7 let a 56 dnů. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že prvostupňové rozhodnutí vychází ze správně zjištěného skutkového stavu, především z bezchybně vyhotoveného osobního listu důchodového pojištění žalobce. Podkladem pro jeho vyhotovení byly evidenční listy důchodového zabezpečení (pojištění) řádně zaslané zaměstnavatelem žalobce. V evidenčních listech je za každý rok uveden počet dnů odpracovaných v jednotlivých pracovních kategoriích s přesným zařazením a uvedením činnosti, kterou žalobce v dané pracovní kategorii vykonával. Resortní seznamy jsou pro zaměstnavatele závazné. Aby mohl být zaměstnanec zařazen do některé z preferovaných pracovních kategorií, musí být činnost, kterou vykonává, uvedena v příslušném resortním

seznamu pod danou kategorií. Žalobce dosáhl v I. pracovní kategorii pouze 7 let a 56 dní. Mimořádná přechodná opatření přijatá ke zlepšení postavení pracovníků uranového průmyslu nelze na případ žalobce aplikovat, neboť podmínkou jejich užití je získání 10 let v zaměstnání v I. pracovní kategorii při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy, čehož však žalobce nedosáhl.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, v níž uvedl, že to byl pro něj velký šok, když mu byl náhle odejmut starobní důchod. Dokonce o to větší, když bylo bez akceptace jeho námitek v dalším rozhodnutí žalované současně rozhodnuto o vrácení přeplatku. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná mu zcela správně přiznala starobní důchod. Nyní je jeho přesvědčení vyvráceno tímž subjektem, který jej v přesvědčení ohledně správnosti svým prvním rozhodnutím utvrzoval. Žalobce se dovolává principů přirozeného práva, které by podle jeho názoru měly převládnout nad principy práva ryze pozitivního. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby soud napadené i prvoinstanční rozhodnutí žalované zrušil.

V průběhu dalšího řízení pak byla tato obecná výhrada žalobce konkretizována v argumentaci, že žalobce po celou dobu, co byl zaměstnán u zaměstnavatele Uranové doly Příbram, tedy od roku 1970 až do roku 1991, vykonával práci řidiče strojů na skládce vytěžené uranové rudy v závodu Úpravna 1. máje. Byl neustále v kontaktu s radioaktivním materiálem, z toho důvodu musel dodržovat nezbytná bezpečnostní opatření a byly mu poskytovány pracovní výhody. Všichni ostatní zaměstnanci, kteří rovněž pracovali v tomto závodě, mají výkon práce evidovaný v I. pracovní kategorii.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce nesplňuje podmínky pro snížení důchodového věku ve smyslu § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a proto mu starobní důchod nenáleží. S ohledem na uvedené potvrdila nejen rozhodnutí o odnětí důchodu, ale také prvoinstanční rozhodnutí č. II. o vrácení přeplatku na důchodu (toto rozhodnutí bylo předmětem soudního přezkumu v řízení vedeném pod sp. zn. 43 Ad 46/2010 a bylo Krajským soudem v Praze spolu s prvoinstančním rozhodnutím zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení). Žalovaná uzavřela, že i v případě pochybení z její strany se jakákoli příčinná souvislost se zaviněním ze zákona nevyžaduje, neboť se jedná o objektivní odpovědnost, a proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V průběhu řízení se pak stanovisko žalované ustálilo na argumentaci, že vzhledem k tomu, že evidenční listy důchodového zabezpečení jsou vyplněny řádně a úplně, není jakýkoliv důvod odchytil se od nich. V žádném případě tak nemohla učinit žalovaná ve správním řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené

rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu a z provedených důkazů

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 20. 4. 2009 požádal žalobce o přiznání starobního důchodu od 9. 7. 2005. Podkladem pro rozhodnutí o žádosti byly evidenční listy o době zaměstnání a výdělků a evidenční listy důchodového zabezpečení. Podle 2 evidenčních listů vystavených národním podnikem Rudné doly, Příbram odpracoval žalobce u tohoto zaměstnavatele v době od 2. 9. 1968 do 21. 5. 1970 celkem 371 dnů v I. kategorii (jako zámečnick – údržbář pod zemí 19 A/I/a/27) a 266 dnů v II. kategorii (jako zámečnick – údržbář 24 N/II/a/19). Podle dalšího evidenčního listu vystaveného společností DAS, akciová společnost, odpracoval žalobce u koncernového podniku Uranové doly Příbram, který byl součástí koncernu Československý uranový průmysl (dále jen „Uranové doly Příbram“), od 3. 6. 1970 do 31. 12. 1978 celkem 3.134 dní v II. pracovní kategorii jako řidič kontaminovaných vozidel (II/44-1). Tato doba byla přehodnocena podle resortního seznamu Federálního ministerstva paliv a energetiky ze dne 7. 12. 1978, čj. 994/05, jako výkon práce v II. pracovní kategorii, druh činnosti 05 51 02 II řidič silničních motorových vozidel, k čemuž byl vydán další evidenční list důchodového zabezpečení nahrazující přílohu č. 126 do 31. 12. 1978. V dalších 2 evidenčních listech vystavených společností DAS, akciová společnost, které zahrnují období let 1979 až 1994, kdy byl žalobce zaměstnán u Uranových dolů Příbram, je vyznačena doba výkonu činnosti v I. pracovní kategorii i ve II. pracovní kategorii. Druh činnosti zařazený do II. pracovní kategorie je označen jako 05 53 01 II řidič – strojník pracovních strojů a druh činnosti zařazený do I. pracovní kategorie jako 07 09 01 IA řidič – strojník. V roce 1979 odpracoval žalobce v II. pracovní kategorii 365 dnů, v roce 1980 366 dnů. V roce 1981 odpracoval v I. kategorii 116 dnů a ve II. kategorii 249 dnů, v roce 1982 v I. kategorii 210 dnů a ve II. kategorii 155 dnů, v roce 1983 v I. kategorii 200 dnů a ve II. kategorii 165 dnů, v roce 1984 v I. kategorii 181 a ve II. kategorii 185 dnů, v roce 1985 v I. kategorii 206 dnů a ve II. kategorii 159 dnů, v roce 1986 v I. kategorii 181 dnů a ve II. kategorii 184 dnů, v roce 1987 v I. kategorii 183 dnů a ve II. kategorii 182 dnů, v roce 1988 v I. kategorii 156 dnů a ve II. kategorii 210 dnů, v roce 1989 v I. kategorii 200 dnů a ve II. kategorii 165 dnů, v roce 1990 v I. kategorii 334 dnů a ve druhé kategorii 31 dnů, v roce 1991 v I. kategorii 273 dnů, ve II. kategorii 31 dnů a ve III. kategorii 61 dnů, v roce 1992 ve III. kategorii 366 dní. Počínaje 1. 1. 1993 byly pracovní kategorie pro účely sociálního zabezpečení zrušeny. Všechny evidenční listy jsou podepsány žalobcem. Podle těchto evidenčních listů získal žalobce 16 let a 7 dní v II. pracovní kategorii a 7 let a 56 dní v I. kategorii (IA-uran).

Rozhodnutím ze dne 26. 6. 2009 přiznala žalovaná žalobci starobní důchod ve výši 8.592 Kč od 9. 7. 2005. Přípisem ze dne 24. 11. 2009 byl žalobce vyrozuměn, že kontrolou spisu bylo dodatečně zjištěno, že mu starobní důchod nenáleží a jeho výplata bude zastavena od splátky za prosinec 2009.

Z resortního seznamu zaměstnání zařazených pro účely důchodového zabezpečení do I. a II. pracovní kategorie vydaného v roce 1978 Federálním ministerstvem paliv a energetiky vyplývá, že výkon práce řidiče - strojníka pracovních strojů je zařazen do I. i do II. pracovní kategorie (položka 07 09 01 a položka 05 53 01). Dle popisu činnosti jde o výkon práce

v I. kategorii, jestliže řidič – strojník pracovních strojů vykonává práci na skládce uranové rudy. O výkon práce v II. kategorii se jedná tehdy, jestliže řidič – strojník pracovních strojů řídí, obsluhuje a udržuje různé pracovní stroje a zařízení pro přepravu radioaktivních surovin.

V řízení byl dále proveden důkaz znaleckým posudkem zpracovaným prof. JUDr. Ing. R. M., znalcem v oboru těžba uhlí, těžba ropy, těžba nerostných surovin a bezpečnost práce v hornictví, ze dne 28. 11. 2013, č. 13/2013. Podle znalce je z podkladů, které získal, zřejmé, že zaměstnavatel žalobce s mimořádnou pečlivostí evidoval pracovní činnosti zaměstnanců a ve smyslu resortního seznamu je zaděloval do pracovních tříd. Resortní seznam (jde o resortní seznam Federálního ministerstva paliv a energetiky ze dne 7. 12. 1978, čj. 994/05) nebyl, ale ani nemohl být schopen s dostatečnou přesností specifikovat pracovní činnosti a zejména prostředí, ve kterém mj. žalobce pracoval. Tato nedostatečnost se projevila zejména u pracovníků, kteří své pracoviště měnili při jedné a téže činnosti. To je i případ žalobce, který pracoval částečně jako řidič technologické dopravy a částečně jako bagrista resp. buldozerista. Znalec považuje za rozhodující, že žalobce pracoval při všech činnostech, které vykonával, v prostředí ionizujícího záření. Radioaktivní záření nelze prostorově omezit, protože je vázáno na jeho zdroj, tj. uranovou rudu. I při výkonu zaměstnání v II. pracovní kategorii „Řízení, obsluha a údržba různých pracovních strojů a zařízení pro přepravu radioaktivních surovin“ předpokládal resortní seznam styk s radioaktivní surovinou. Ve svém nálezu pak znalec uvedl, že žalobce v době, kdy vykonával činnosti jako bagrista, buldozerista a řidič technologického vozidla, byl vystaven ionizujícímu záření, jehož intenzita byla variabilní. S ohledem na tuto skutečnost měl být zařazen do I. důchodové kategorie.

Přílohou znaleckého posudku jsou listiny jako *Seznam strojníků mechanismů 2. provozu obsluhy a mechanizace Závodu dopravy, kteří odpracovali uvedený počet směn v I. důchodové kategorii za rok 1987*. V seznamu je uvedeno jméno žalobce s údajem „183 směn“. V listině *Seznam strojníků mechanismů a řidičů 2. provozu obsluhy a mechanizace Závodu dopravy, kteří odpracovali uvedený počet směn v I. důchodové kategorii za roku 1988 – 070 901 IA* je rovněž uvedeno jméno žalobce s tím, že celkově v daném roce odpracoval 156 směn v I. kategorii (údaje jsou uvedeny za každý kalendářní měsíc). V listině *Opracované směny v I. důch. kat. za rok 1989* je rovněž uvedeno jméno žalobce s údajem, že za daný rok odpracoval celkem 200 směn v I. kategorii (údaj je dále členěn dle kalendářních měsíců). Tyto tři listiny jsou podepsány vedoucím 2. provozu obsluhy a mechanizace Uranových dolů Příbram, závodu dopravy. K posudku je dále přiložen zápis ze zasedání k zařazení řidičů technologické dopravy do I. důchodové kategorie z roku 1990. Byl přijat závěr, že jelikož z technických ani praktických důvodů nelze vyloučit pro řidiče technologické dopravy jezdící v areálu Úpravny 1. máje, výsypek, zásobníků a skládek technologických komplexů na dole prostředí bez ionizujícího záření, doporučuje se, aby vedení státního podniku požádalo resortní odbor hornictví Federálního ministerstva hospodářství o úpravu resortního seznamu v tom, aby všichni řidiči jezdící v těchto jmenovaných objektech byli zařazeni do I. důchodové kategorie.

Z výsledku svědků L. T., J. Z., A. K. a M. Č. vyplývá, že žalobce pracoval v Úpravně 1. máje jako řidič nákladního vozu Tatra, zhruba v roce 1979 nebo 1980 začal pracovat na buldozeru a nakonec na bagru. Při práci s vozem Tatra navážel žalobce rudu do depa, vozil ji, dělal vše, co bylo třeba. Byl povinen uklízet rudná depa, dával je do provozu. Existovala různá depa, počínaje velmi aktivním depem, po méně aktivní rudy až ke koncentrátům a hlušinám. Žalobce pracoval na směny a podle třídění hrnul materiál v místech, kde bylo potřeba. Při výkonu práce byl neustále ve styku s uranem, dostával ochrannou stravu, nosil

dozimetr. Všichni zaměstnanci v této provozovně byli zařazeni do I. pracovní kategorie. Důkaz výsledkem dalších navržených svědků – J. D., J. N. a V. B. -, kteří byli spolupracovníky žalobce, soud neprovedl, a to jednak pro nadbytečnost těchto důkazů, neboť podmínky, které panovaly na pracovišti, byly dostatečně prokázány již provedenými výsledky svědků, jednak pro právní nevýznamnost tohoto důkazu, neboť pro zařazení práce vykonávané žalobcem do I. pracovní kategorie není významné, za jakých podmínek byla práce vykonávána (k tomu viz níže).

Soud dále vyslechl paní J. Š., pracovníci mzdového oddělení Uranových dolů Příbram, závodu dopravy. Z její výpovědi soud zjistil, že v závodu dopravy byli zaměstnanci zařazeni do všech 3 pracovních kategorií, lišilo se to podle provozu. Agendu důchodového zabezpečení zpracovávala až od roku 1991, kdy začala pracovat jako mzdová účetní, před tím působila u téhož zaměstnavatele jako úkolářka a mzdářka. Evidenční listy sociálního zabezpečení se zpracovávaly na základě mzdových listů vyhotovovaných každý měsíc pro účely výplaty mzdy. Mzdové listy pak vycházely ze směnovek a jízdních rozkazů. Na směnovekách se vyznačovaly pracovní kategorie. Svědkyně vyjádřila domněnku, že žalobce měl být zařazen v I. pracovní kategorii, kterou patrně měli všichni pracovníci přidělení do provozovny Úprava 1. máje. Nic konkrétního nicméně nevěděla, nedokázala vysvětlit, proč je v evidenčních listech žalobce vykazována v jednom roce I. i II. pracovní kategorie a proč ona sama vystavila žalobci evidenční list důchodového zabezpečení, dle něhož je doba zaměstnání do 31. 12. 1978 hodnocena jako zaměstnání II. pracovní kategorie. Uvedla, že zaměstnanci potvrzovali evidenční list svým podpisem každoročně, nic se zpětně nedoplňovalo.

Posouzení žalobního bodu

Podstatou jediného žalobního bodu je posouzení skutkové otázky, zda práci žalobce, kterou vykonával v letech 1968 až 1991 lze zařadit do I. pracovní kategorie, a s tím související právní otázky, zda žalobci vznikl nárok na starobní důchod při dosažení důchodového věku 55 let.

Ustanovení § 74 zákona o důchodovém pojištění stanoví, že nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány do 31. prosince 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995 (dále „zákon o sociálním zabezpečení“), byla zaměstnání pro účely důchodového zabezpečení zařazena až do 31. 12. 1992 podle druhu vykonávaných prací do tří pracovních kategorií. Zaměstnání I. a II. pracovní kategorie byla uvedena v resortních seznamech zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie vydaných před 1. červnem 1992; do III. pracovní kategorie patřila zaměstnání, která nebyla zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie.

Věk odchodu do důchodu pro osoby zaměstnané v I. pracovní kategorii byl v zákoně o sociálním zabezpečení stanoven v § 21 tak, že občan musel být zaměstnán nejméně 25 roků, dosáhnout věku aspoň 55 let a být zaměstnán nejméně 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), či nejméně 10 roků v takovém zaměstnání v uranových dolech, nebo být

zaměstnán nejmeně 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b), jestliže byl z tohoto zaměstnání převeden nebo uvolněn z důvodů uvedených v § 12 odst. 3 písm. d) a e), nebo být zaměstnán nejmeně 20 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) citovaného zákona. Podle § 14 odst. 5 věty první zákona o sociálním zabezpečení, jako doba zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie se za dobu před 1. lednem 1993 započítává doba výkonu práce podle popisu pracovní činnosti uvedeného v příslušném resortním seznamu a další doby za podmínek a v rozsahu stanovených v předpisech platných před 1. červnem 1992; organizace pro tyto účely vedou příslušnou evidenci.

Doby zaměstnání uvedených v § 14 odst. 2 písm. a) a b) zákona o sociálním zabezpečení se přitom vztahovaly k zaměstnáním vykonávaným pod zemí v hlubinných dolech, a doby zaměstnání uvedených v § 14 odst. 2 písm. b) až h) se vztahovaly dílem k zaměstnáním vykonávaným v podzemí, a dále pak k zaměstnáním vykonávaným v jinak škodlivých prostředích.

Krajský soud se v návaznosti na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Ads 221/2014 – 28, jímž zrušil předchozí rozhodnutí krajského soudu vydané v této věci, nejprve zabýval otázkou, zda existují skutečnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost či správnost údajů uvedených v evidenčních listech.

V této souvislosti považuje soud za podstatné ve shodě s Nejvyšším správním soudem zdůraznit, že evidenční listy o době zaměstnání a výdělku a evidenční listy důchodového zabezpečení na sebe chronologicky navazují, vztahují se k celé době zaměstnání žalobce u Uranových dolů Příbram (resp. u právního nástupce DAS, akciová společnost), jsou řádně vyplněny, obsahují všechny údaje, včetně údaje o počtu dnů odpracovaných v I. kategorii a v II. kategorii a zařazení druhu vykonávané práce pod konkrétní položku příslušného resortního seznamu. Jednotlivé záznamy na evidenčních listech jsou podepsány odpovědným pracovníkem zaměstnavatele a žalobcem. V tomto ohledu se tedy nyní posuzovaná věc významně liší od případů, jimiž se správní soudy v minulosti zabývaly (kauza Hutních montáží Ostrava), kdy evidenční listy nebyly úplné, postrádaly údaje o druhu práce a jejím zařazení do pracovní kategorie. Proto i závěry, které v těchto věcech soudy přijaly (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2009, čj. 4 Ads 12/2009 – 83), pokud jde o přípustnost prokazovat zařazení vykonávané práce do konkrétní pracovní kategorie (možnost prokázat kategorii výsledkem spolupracovníků, závěrem tzv. komise pamětníků), je třeba vnímat v kontextu těchto významně odlišných skutkových okolností.

Správnost údajů o pracovní kategorii a počtu započtených dnů výkonu práce v I. kategorii nebylo možno prověřit dotazem u bývalého zaměstnavatele žalobce. Právním nástupcem závodu dopravy koncernového podniku Uranové doly Příbram je dle sdělení státního podniku DIAMO, který je právním nástupcem Československého uranového průmyslu, ze dne 17. 2. 2011 (č. 1. 38 soudního spisu) společnost DAS, akciová společnost. Ta ostatně také potvrdila evidenční listy vedené Uranovými doly Příbram pro žalobce. Uvedená společnost však zanikla ke dni 4. 1. 2012, jak plyne z výpisu z obchodního rejstříku. Nejvyšší správní soud v předchozích zrušovacích rozhodnutích uvedl, že pouze ze skutečnosti, že bývalý zaměstnavatel žalobce je nekontaktní, nelze dovozovat existenci pochyb o správnosti údajů uvedených v evidenčních listech. Dále Nejvyšší správní soud upozornil krajský soud, že při opatrování zprávy od společnosti DAS nevyčerpal všechny dostupné procesní možnosti, např. uložení pořádkové pokuty. V současnosti již tyto procesní

nástroje využít nelze, neboť společnost DAS zanikla bez právního nástupce, subjekt, který by mohl soud kontaktovat a případně vůči němu využít donucujících opatření, již právně neexistuje. Soud tedy v této části uzavírá, že z pouhé skutečnosti, že společnost DAS, akciová společnost, neposkytla soudu potřebnou součinnost a neprověřila své pracovněprávní a důchodové záznamy týkající se druhu práce žalobce, nikterak nezpochybňuje věrohodnost a správnost údajů týkajících se zařazení činnosti žalobce do pracovních kategorií uvedených v evidenčních listech. Rozhodující je, že evidenční listy obsahují všechny předepsané údaje a byly vystaveny k tomu oprávněným subjektem, jenž je předal správě sociálního zabezpečení. Svědkyně Jaromíra Šlapáková vypověděla, že evidenční listy se podepisovaly průběžně každý rok u příležitosti vyplácení mzdy, dodatečně se nedoplňovaly.

Pochybnost o věrohodnosti a správnosti údajů obsažených v evidenčních listech nevyvolává ani skutečnost, že část doby odpracované u Uranových dolů Příbram je vykázána jako výkon zaměstnání v II. pracovní kategorii, ačkoliv žalobce kontinuálně po celou dobu od roku 1970 pracoval na Úpravně 1. máje v přímém styku s uranovou rudou ve zdravotně vysoce rizikovém prostředí. Resortní seznam Federálního ministerstva paliv a energetiky předpokládal, že do styku s uranovou rudou a jejími radiačními účinky přichází nejen zaměstnanec, který vykonává činnost řidiče – strojníka pracovního zařízení zařazenou do I. pracovní kategorie, ale i zaměstnanec, jenž stejný druh práce vykonává v rámci II. kategorie. Tyto dvě pracovní kategorie se ve vztahu k danému druhu práce liší v tom, že do I. pracovní kategorie náleží pracovní činnost vykonávaná na skládce uranové rudy. Do II. pracovní kategorie pak náleží pracovní činnost související s přepravou radioaktivních surovin, která je vykonávána nikoliv na skládce uranové rudy. Rozhodujícím kritériem tedy není to, zda byl žalobce při výkonu činnosti ohrožen ionizujícím zářením, neboť tím jsou ohroženi zaměstnanci vykonávající jak pracovní činnost náležející do I. pracovní kategorie, tak činnost náležející do II. pracovní kategorie.

Pro dokreslení výše uvedeného lze poukázat na vymezení pracovní náplně dvou obdobných zaměstnání zařazených tímž resortním seznamem do I. pracovní kategorie. Výkon zaměstnání řidiče silničních motorových vozidel (kód 07 10 01) je výkonem práce v I. pracovní kategorii, pouze jde-li o technologickou dopravu prováděnou výhradně na skládce uranové rudy (netýká se přepravy uranové rudy z dolů na úpravny). Výkon zaměstnání referent strojů a zařízení – mechanik (kód 07 15 01) náleží do I. pracovní kategorie, je-li náplní práce zabezpečování mechanické služby v úpravně uranové rudy a radioaktivních surovin. Z toho tedy plyne, že resortní seznam zařadil do I. pracovní kategorie takové práce s radioaktivním materiálem, které jsou vykonávány přímo na skládce uranové rudy, nebo přímo v úpravně uranové rudy. Jiné příklady zaměstnání zařazených resortním seznamem do II. pracovní kategorie dokládají, že i při těchto činnostech se předpokládá styk s radioaktivním materiálem, příp. jsou vykonávány přímo v provozech pro těžbu a úpravu radioaktivních surovin: řidič silničních motorových vozidel (05 51 01 – řízení motorových vozidel a jejich obsluha při přepravě radioaktivních surovin; 05 51 02 – řízení speciálních motorových vozidel, jako autojeřábů, autobagrů, cisteren, tahačů v báňských provozech pro těžbu a úpravu radioaktivních surovin, 05 51 03 – řízení, denní ošetřování a běžné opravy nákladních vozidel při technologické dopravě na povrchu hlubinných a povrchových dolů na radioaktivní suroviny a v úpravnách těchto surovin) a další.

V této souvislosti lze poukázat na žalobcovo tvrzení, že v době, kdy pracoval s vozidlem Tatra, převážel aktivní materiál (uranovou rudu) do vzdálenosti cca 400 m, po roce 1980 vykonával tutéž činnost, avšak s bagrem (viz č. 1. 29 soudního spisu). Žalobce tedy

nepopírá, že jeho pracovní činnost spočívala i v přepravě uranové rudy, nikoliv tedy výlučně v práci na skládce uranové rudy. I z výpovědi svědka M. Č. vyplývá, že když žalobce pracoval jako řidič nákladního vozidla Tatra, přepravoval materiál (např. na úpravnu do šachet nebo aktivní materiál).

Domněnka žalobce, že jakákoliv práce vykonávaná za podmínek přímého vystavení ionizujícímu záření musí být považována za pracovní činnost zařaditelnou do I. pracovní kategorie, není správná. Z § 14 odst. 2 písm. h) zákona o sociálním zabezpečení vyplývá pokyn adresovaný federálním ministerstvům, aby do I. pracovní kategorie zařadila zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých dochází k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů, a to zaměstnání vykonávaná v prostředí ohroženém ve významné míře ionizujícím zářením při úpravě a konečném zpracování radioaktivních surovin. Podle bodu 16 části I přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 117/1988 Sb. náleží mezi práce, které odůvodňují zařazení zaměstnání do I. pracovní kategorie, práce při úpravě a konečném zpracování radioaktivních surovin v prostředí ohrožujícím ve významné míře ionizujícím zářením, jimiž jsou manipulace při skladování uranové rudy spojená s fyzikálními úpravami (drcením, mletím, tříděním, rozdušováním apod.) a chemické zpracování uranových rud na chemický uranový koncentrát (dávkováním, rozkladem, loužením, promýváním, separací, sedimentací, filtrací, srážením, elucí, sorpcí, zahušťováním a sušením), plnění kontejnerů, vzorkování a expedice včetně čištění a údržby výrobních aparatur.

Současně je nicméně v § 14 odst. 3 písm. a) stanoveno, že zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce, při kterých jsou pracující velmi významně ohrožováni látkami, prostředím nebo pracovními postupy, takže po dlouholetém výkonu těchto prací vznikají trvalé škody na jejich zdraví, mají být zařazena do II. pracovní kategorie. Dle bodu 1 části II přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 117/1988 Sb. odůvodňují zařazení zaměstnání do II. pracovní kategorie práce vykonávané v prostředí škodlivého záření, zejména s radioaktivními surovinami, pokud nejde o práce uvedené v části I č. 16.

Z přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 117/1988 Sb. tedy jednoznačně vyplývá, že do I. pracovní kategorie neměla být zařazena veškerá zaměstnání, při nichž dochází ke styku s radioaktivním materiálem, nebo která byla vykonávána v prostředí ohrožujícím ve významné míře ionizujícím zářením. Do I. pracovní kategorie měla být zařazena zaměstnání, u nichž soustavně a převážně dochází k manipulaci s uranovou rudou při jejím skladování, která je spojena s fyzikálními úpravami. Nikoliv každá manipulace s uskladněnou rudou tedy měla být zařazena do I. kategorie.

O zařazení konkrétního zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie nicméně rozhodovala federální ministerstva (dle jejich věcných oborů působnosti) výnosy o resortních seznamech zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie.

Pro zařazení konkrétního zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie tak není určující, zda jsou naplněny obecné podmínky vymezené v § 14 odst. 2 a odst. 3 zákona o sociálním zabezpečení či v prováděcím nařízení vlády, nýbrž zda lze dané zaměstnání podřadit pod některou z položek tzv. resortního seznamu. Resortní seznamy jsou přitom založeny na metodě taxativního výčtu. Pokud nelze konkrétní zaměstnání podřadit pod konkrétní položku

resortního seznamu, nelze na základě rozšiřujícího výkladu výše uvedených ustanovení zákona o důchodovém zabezpečení, ani prováděcího nařízení vlády, považovat dané zaměstnání za zaměstnání I. nebo II. pracovní kategorie. To platí i v případě, že práce byla reálně vykonávána za specifických pracovních podmínek jako ohrožení ionizujícím zářením apod. (viz rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2011, čj. 3 Ads 129/2010 – 82).

Na tomto ustáleném právním názoru Nejvyššího správního soudu nic nezměnil ani nálezn Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. III. ÚS 1015/13, na který poukazoval žalobce v závěrečném návrhu. Ústavní soud se totiž zabýval otázkou odlišnou, a sice interpretací přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 117/1988 Sb., o zařazování zaměstnanců do I. a II. důchodové kategorie, ve vztahu k § 15 odst. 3 zákona o důchodovém zabezpečení. Konkrétně šlo o otázku, za jakých podmínek lze technickohospodářského zaměstnance považovat za zaměstnance vykonávajícího zaměstnání se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech. V návaznosti na to pak šlo o podřazení daného případu pod nařízení vlády č. 557/1990 Sb., o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům. Ústavní soud vyslovil právní názor, že do přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 117/1988 Sb., která stanoví seznam zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, musí být zařaditelná všechna zaměstnání, která naplňují podmínky § 15 odst. 3 zákona o sociálním zabezpečení, tedy i zaměstnání technickohospodářských pracovníků, jestliže se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně na pracovištích v podzemí hlubinných dolů. Ústavní soud vytkl správním soudům, že za kritérium, zda lze vykonávané zaměstnání podřadit pod některý z okruhů podle přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 117/1988 Sb., vzaly tu skutečnost, zda se jednalo o profesi dělnickou nebo odbornou či technickohospodářskou. Přitom jediným relevantním kritériem je, zda dané zaměstnání (bez ohledu na jeho charakter) bylo vykonáváno soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně na pracovištích v podzemí hlubinných dolů. Právě při výkladu této právní otázky postupovaly správní soudy dle Ústavního soudu přepjatě formalisticky. K tomu soud uvádí, že v nyní posuzované věci nejsou tyto otázky relevantní, neboť je nesporné, že žalobce nevykonával v období od června 1970 do roku 1994, kdy pracoval v Uranových dolech Příbram, zaměstnání v podzemí hlubinných dolů. V dané věci není veden spor o výklad přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 117/1988 Sb., ani § 15 odst. 3 zákona o sociálním zabezpečení. Žalobce rovněž nenamítá, že by na jeho případ mělo být aplikováno nařízení vlády č. 557/1990 Sb. (to se týká výlučně přiznání starobního důchodu horníkům, kteří po stanovenou dobu vykonávali vybrané zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech; tyto podmínky žalobce nenaplnuje). Závěry, které vyjádřil Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu, tak na nyní posuzovaný případ nedopadají. Zákaz přepjatého formalismu je obecně platným postulátem, nicméně soud nemá za to, že by jeho závěry byly výrazem přepjatého formalismu, neboť toliko reflektují skutečnosti vycházející z pečlivé evidence odpracovaných směn v zaměstnání I. kategorie a důsledného zařazení zaměstnání do pracovních kategorií resortním seznamem.

Snažil-li se tedy žalobce prokazovat, že vykonával práci za podmínek, při nichž byl neustále vystaven ionizujícímu záření, a z tohoto důvodu mu náležely všechny pracovněprávní výhody (nárok na ochrannou stravu, maximální věcnostní odměna, dodatková dovolená, preventivní lázeňská péče apod.), jde o okolnosti, které nejsou významné pro posouzení, zda měla být pracovní činnost žalobce zařazena výlučně v I. pracovní kategorii.

Žalobce dále tvrdil, že všichni jeho spolupracovníci, kteří s ním pracovali v Úpravně 1. máje, měli vykazován výkon zaměstnání v I. pracovní kategorii. Stejnou domněnku

vyslovili i všichni vyslechnutí svědci. Žádný ze svědků to ovšem nevěděl s určitostí, dovozovali to z toho, že všichni měli nárok na ochrannou stravu, nosili dozimetry. Svědci navíc nevykonávali takovou práci, z jejíhož titulu by mohli mít povědomí o zařazení prací do důchodových kategorií (s výjimkou svědkyně Šlapákové, která ovšem rovněž na toto téma pouze spekulovala). Skutečnost, že na pracovišti Úpravna 1. máje byla práce na úseku technologické dopravy vykonávána nejen v I. pracovní kategorii, dokládá zápis z roku 1990, který jako podklad pro svůj posudek opatřil soudem ustanovený znalec. Z něho jasně plyne, že někteří řidiči technologické dopravy nebyli zařazeni k výkonu práce do I. kategorie. Tato skutečnost byla vnímána jako problematická a to z toho důvodu, že tyto řidiče nebylo technicky možné ochránit před ionizujícím zářením. Proto bylo navrženo, aby všichni řidiči pracující v Úpravně 1. máje byli zařazeni do I. pracovní kategorie, za tím účelem měla být iniciována změna resortního seznamu (z toho lze usoudit, že právě obsah resortního seznamu vytvářel tento stav, jenž byl vnímán jako nepříznivý). Z výše uvedeného tedy jednoznačně plyne, že vykázaní části odpracované doby v I. pracovní kategorii a části v II. pracovní kategorii není omyl, byť žalobce pracoval neustále v Úpravně 1. máje, neboť i na této provozovně pracovali řidiči technologické dopravy v obou pracovních kategoriích. Podpůrně lze poukázat i na sdělení státního podniku DIAMO ze dne 4. 8. 2014, které je součástí správního spisu, že V. B., J. D. aj. N., kteří vykonávali dle žalobce shodnou práci jako on, mají v evidenčních listech vykázanou kromě I. pracovní kategorie i II. pracovní kategorii.

Z výpovědi svědkyně Š. soud zjistil, že v závodě dopravy Uranových dolů Příbram bylo podrobně dokladováno, jaké konkrétní práce řidiči – strojníci dělali. Řidiči dostávali jízdní rozkazy, rovněž byly zpracovávány směnovnice, tyto dokumenty pak byly předkládány mzdovému oddělení ke zpracování mzdových listů. Listiny, které jsou přílohou znaleckého posudku a které znalec shromáždil jako podklad pro zpracování posudku, dokládají, že se v jednotlivých provozech obsluhy a mechanizace vedly každoroční přehledy směn odpracovaných v I. pracovní kategorii. Znalec opatřil tyto přehledy za roky 1987 – 1989. Počty směn odpracovaných v I. pracovní kategorii, které jsou v těchto přehledech uvedeny u jména žalobce, odpovídají počtu dní odpracovaných v I. kategorii vykázanému v evidenčních listech důchodového zabezpečení.

Z výše uvedených zjištění plyne, že v provozu, v němž žalobce pracoval, byly důkladně evidovány doby odpracované v I. pracovní kategorii a podle těchto evidencí byly následně vykázány v evidenčním listu důchodového zabezpečení. Tato skutečnost nejen že nezakládá pochybnosti o věrohodnosti a správnosti údajů uvedených v evidenčních listech, naopak je posiluje.

Jediným důkazem, který byl žalobcem navrhnut a byl s to zpochybnit věrohodnost nebo správnost evidenčních listů důchodového zabezpečení, byl výslech svědkyně Šlapákové, mzdové účetní. Soud předpokládá, že si žalobkyně nebude schopna s odstupem více než 20 let vybavit skutečnosti týkající se konkrétně žalobce, tento předpoklad se v průběhu výslechu ukázal jako správný, vedl výslech ke zjištění obecných informací o způsobu vyplňování evidenčních listů. Z výslechu přitom vyplynulo, že evidenční listy byly vyhotovovány na podkladě mzdových listů a ty na podkladě směnovnic a jízdních rozkazů vyhotovovaných pro konkrétní zaměstnance na jejich pracovišti. Na těchto podkladech byla uvedena pracovní kategorie a počet odpracovaných směn. Evidenční listy se vyhotovovaly průběžně, vždy v termínech stanovených právními předpisy a byly předkládány zaměstnancům k podpisu. Z těchto skutečností nelze dovodit, že by evidence pracovních kategorií řidičů – strojníků pracovních zařízení prováděná v závodě dopravy Uranových dolů Příbram byla nahodilá,

svévolná, nekoncepční, tedy obecně náchylná ke vzniku omylů při vyznačování počtu odpracovaných dní v jednotlivých pracovních kategoriích. To ostatně potvrzují i listiny z Uranových dolů Příbram opatřené znalcem. Výslech další pracovnice paní D. nebyl možný ze zdravotních důvodů, navíc jej má soud za nadbytečný, neboť obecné informace o postupech při zpracování evidenčních listů byly zjištěny z výslechu svědkyně Š.

Ze znaleckého posudku samotného, vyjma listin, které jsou jeho přílohou, učinil soud jediný závěr, a sice že žalobce byl po celou dobu výkonu zaměstnání v závodu dopravy Uranových dolů Příbram (Úpravna 1. máje) vystaven zdraví škodlivému ionizujícímu záření. Jak soud vysvětlil již výše, nejedná se o okolnost, která by byla významná pro zařazení zaměstnání vykonávaného žalobcem do I. kategorie, neboť v tomto směru je určující výlučně resortní seznam zaměstnání zařazených do I. a II. kategorie. Jiné zjištění soud ze znaleckého posudku neučinil. Závěr znalce, že zaměstnání vykonávané žalobcem mělo být zařazeno do I. pracovní kategorie, je úsudkem o právní otázce, jejíž hodnocení ovšem znalci nenáleží. Předmětem znaleckého posudku může být výlučně posouzení odborné skutkové otázky, nikoliv otázek právních. Zcela irrelevantní je názor znalce, že resortní seznam nebyl s to dostatečně postihnout okruh všech zaměstnání, která mají být zařazena do I. pracovní kategorie. Jde pouze o osobní postoj znalce k tomuto institutu, nikoliv o posouzení odborné skutkové otázky. Znalecký posudek tedy nikterak nezpochybňuje věrohodnost a správnost údajů v evidenčních listech. Z listin, které jsou přílohou posudku, vyplynuly naopak skutečnosti, které posilují věrohodnost a správnost evidenčních listů (viz výše).

Z resortního seznamu zaměstnání plyne, že výkon zaměstnání řidiče – strojníka pracovních strojů při manipulaci s radioaktivními surovinami může být zařazen dle okolností do I. i II. pracovní kategorie. Zápis o zasedání k zařazení řidičů technologické dopravy do I. pracovní kategorie z roku 1990 dokládá, že v Úpravně 1. máje nebyli všichni řidiči zařazení do I. pracovní kategorie, záleželo na konkrétní faktické náplni práce (ta byla evidována dle jízdních rozkazů a směnovek, viz výše). Z pouhé skutečnosti, že žalobce pracoval v Úpravně 1. máje, tak nelze dovodit, že veškerá doba zaměstnání žalobce musí být hodnocena jako zaměstnání v I. pracovní kategorii. Výpovědi svědků (spolupracovníků žalobce) nebyli natolik konkrétní, což je s ohledem na značný časový odstup pochopitelné, aby soud mohl na jejich základě dospět ke spolehlivému závěru o počtu směn odpracovaných žalobcem v I. pracovní kategorii. Z výpovědí přitom nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by spolehlivě vylučovaly, že žalobce neodpracoval ani jednu směnu ve II. pracovní kategorii, přitom v areálu Úpravny 1. máje vykonávali řidiči závodu dopravy Uranových dolů Příbram i práce podřaditelné pod příslušnou položku resortního seznamu v II. pracovní kategorii. Výpověď svědků tedy nikterak neotřásla věrohodností a správností evidenčních listů. Evidenční listy důchodového zabezpečení jsou navíc na rozdíl od výpovědi svědků průkazné i v tom směru, že jimi lze prokázat přesný počet dnů odpracovaných v jednotlivých pracovních kategoriích.

Soud tedy uzavírá, že z provedených důkazů nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by zpochybnilly věrohodnost či správnost údajů uvedených v evidenčních listech. Nebylo zjištěno ani pochybení, pokud jde o přehodnocení doby odpracované do 31. 12. 1978 podle resortního seznamu Federálního ministerstva paliv a energetiky z roku 1978, neboť až do konce 70. let jezdil žalobce s traktorem, tj. nepracoval s pracovními stroji přímo na skládce. Tomu odpovídá i zaměstnání řidič kontaminovaných vozidel v příslušném evidenčním listu (jako zaměstnání II. pracovní kategorie) vyznačené, které bylo posléze podle resortního seznamu z roku 1978 přehodnoceno jako řidič silničního motorových vozidel (05 51 01 – II.

pracovní kategorie). Soud proto v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu z těchto údajů dále vycházel.

Pro právní posouzení věci je podstatné, že žalobce odpracoval v I. pracovní kategorii 7 let a 56 dní.

Dobu, kterou žalobce odpracoval v I. pracovní kategorii, je třeba podřadit pod § 14 odst. 2 písm. h) zákona o sociálním zabezpečení (s výjimkou 371 dnů získaných v I. pracovní kategorii v letech 1968 – 1969), neboť šlo o zaměstnání vykonávané v prostředí ohroženém ve významné míře ionizujícím zářením při úpravě radioaktivních surovin, nikoliv ovšem pod zemí v hlubinných dolech. Jelikož bylo toto zaměstnání zařazeno resortním seznamem Federálního ministerstva paliv a energetiky do zaměstnání I. kategorie, musí být podřaditelné i pod § 14 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení. Resortním seznamem nemohla být mezi zaměstnání v I. kategorii zařazena zaměstnání, která by nenaplněovala podmínky § 14 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení [resp. tehdy platného § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 121/1975 Sb.]. Ustanovení § 14 odst. 2 písm. h) zákona o důchodovém pojištění nejlépe vystihuje podmínky, za nichž bylo vykonáváno žalobcovo zaměstnání hodnocené v I. pracovní kategorii. Ostatně Úprava 1. máje, kde žalobce konal zaměstnání v I. pracovní kategorii, byla určena k úpravě radioaktivních surovin.

Podle § 21 odst. 1 písm. c) zákona o sociálním zabezpečení činí věk odchodu do důchodu 55 let, pokud byl žadatel zaměstnán v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. h) nejméně 20 roků. Žalobce však byl v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. h) zákona o sociálním zabezpečení zaměstnán pouze 7 let a 56 dní, nikoliv požadovaných 20 let, takže mu nárok na starobní důchod při dosažení věku 55 let nevznikl.

Žalobci nevznikl nárok na starobní důchod ani podle § 74a zákona o důchodovém pojištění, kterého se dovolával, neboť není splněna hypotéza ani jednoho odstavce tohoto ustanovení. Prvním důvodem, který vylučuje aplikaci obou odstavců tohoto ustanovení, je, že žalobce nedosáhl doby 10 let výkonu zaměstnání zařazeného v I. pracovní kategorii. Druhým důvodem pak je, že žalobce dosáhl věku 50 let dne 9. 7. 2000, nikoliv tedy po 30. 6. 2006, čímž je vyloučena aplikace odstavce 1, a věku 55 let dosáhl dne 9. 7. 2005, nikoliv tedy po 30. 6. 2006, čímž je vyloučena aplikace odstavce 2.

Žalobce nesplňuje podmínky pro snížení důchodového věku podle zvláštních právních předpisů upravujících nárok na starobní důchod zaměstnanců v hornictví (nařízení vlády č. 557/1990 Sb., nařízení vlády č. 363/2009 Sb.), neboť ty se vztahují na výkon zaměstnání se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, v kombinaci s potřebným počtem odpracovaných let (počtu směn). Tyto podmínky žalobce nesplňuje, neboť převážnou část dob hodnocených v I. kategorii získal prací na zemi.

Žalobce má v evidenčním listu důchodového zabezpečení vykazovanou první kategorii v souvislosti s výkonem zaměstnání řidič – strojník od roku 1981 do roku 1991, to vždy spolu s výkonem zaměstnání II. pracovní kategorie. Jde o dobu, kdy dle svědků žalobce pracoval s buldozerem a bagrem (dříve pracoval jako řidič traktoru a převážel materiál). I kdyby byla celá tato doba, tj. doba 11 let hodnocena jako doba v I. pracovní kategorii (byť soud pro to neshledal důvody), činila by celková doba odpracovaná v I. pracovní kategorii 11 let + 371 dnů (doba z let 1968 – 1969). Ani v této situaci by žalobce

nesplnil potřebnou dobu [20 let v zaměstnání dle § 14 odst. 2 písm. h) zákona o důchodovém zabezpečení] pro vznik nároku na starobní důchod v 55 letech.

Žalovaná postupovala správně dle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění a jakmile zjistila, že důchod byl žalobci přiznán neprávem, rozhodla o odnětí nároku na starobní důchod. Soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí žalované bylo v rozporu se zákonem.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že uplatněný žalobní bod je nedůvodný, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost, ostatně žalovaná ani náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. září 2016

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce

Za správnost:
Božena Kouřimová